

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C (2013) 4424 final,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ i art. 108 ust. 2 TFUE
 - Skarżąca wyjaśnia w tym miejscu, że pozwana wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające, nie wypełniwszy swojego szczególnego obowiązku staranności w pełnym wyjaśnieniu okoliczności faktycznych. Gdyby Komisja starannie wyjaśniła okoliczności faktyczne, nie byłoby powodu do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych
 - W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja błędnie oceniła okoliczności faktyczne leżące u podstaw sprawy, mianowicie funkcjonowanie Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych), a w szczególności system przepływów finansowych na podstawie tej ustawy. Poza tym Komisja błędnie oceniła rolę „państwa” jako ustawodawcy i podmiotu odpowiedzialnego za organy nadzoru i na tej podstawie nieprawidłowo ustaliła sytuację w zakresie kontroli.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku uprzywilejowania przedsiębiorstw energochłonnych poprzez szczególny mechanizm kompensacyjny
 - skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo przy zastosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE, przyjmując wbrew orzecznictwu Sądu założenie uprzywilejowania przedsiębiorstw energochłonnych
4. Zarzut czwarty dotyczący braku uprzywilejowania wynikającego ze środków państwowych
 - skarżąca podnosi, że Komisja zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE niezgodnie z prawem również w zakresie, w jakim przyjęła założenie kontroli jednostek państwowych nad majątkiem różnych przedsiębiorstw prywatnych uczestniczących w systemie ustawy o uprzywilejowaniu energii odnawialnych
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej interpretacji i zastosowania art. 30 i 110 TFUE
 - skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę prawidłowego postępowania administracyjnego i ochrony uzasadnionych oczekiwań przez to, że skontrolowała ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych na podstawie art. 30 i 110 TFUE, chociaż znała działanie tej ustawy od ponad 10 lat. Komisja również błędnie stosuje art. 30 i 110 TFUE, gdyż nie występuje ani opłata w rozumieniu tych przepisów, ani dyskryminująca sytuacja.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – SolarWorld i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-141/14)

(2014/C 142/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SolarWorld AG (Bon, Niemcy); Brandoni solare SpA (Castelfidardo, Włochy); i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciele: L. Ruessmann, lawyer, J. Beck, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Orzeczenie o dopuszczalności i zasadności skargi;
- Stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia wykonawczego (EU) nr 1238/2013 ⁽¹⁾; i
- Połączenie sprawy ze sprawą T-507/13; oraz
- Nakazanie pozwanej zapłaty kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, iż art. 3 zaskarżonego rozporządzenia obarczony jest oczywistym błędem w ustaleniach i narusza art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽²⁾ do tego stopnia, że zwalnia z ceł producentów chińskich, w stosunku do których Komisja przyjęła łączne zobowiązanie z naruszeniem prawa skarżących do sprawiedliwego postępowania oraz z naruszeniem zasady prawidłowej administracji, a także prawa skarżących do obrony oraz art. 8 ust. 4 i art. 19 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że art. 3 zaskarżonego rozporządzenia zawiera oczywisty błąd w ustaleniach i narusza art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego do tego stopnia, że zwalnia on z ceł chińskich producentów, w stosunku do których Komisja dopuściła bezprawne wspólne zobowiązanie.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że art. 3 zaskarżonego rozporządzenia narusza art. 101 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim udziela niektórym producentom chińskim zwolnienia ze spornych ceł na podstawie oferty przedsiębiorstwa przyjętej i potwierdzonej przez decyzję wykonawczą 2013/707/EU ⁽³⁾ oraz przez decyzję Komisji 2013/423/EU ⁽⁴⁾, które jest horyzontalnym porozumieniem ustalającym cenę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013 L 325, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/707/EU z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzająca przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2013, L 325, s. 214).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2013/423/EU z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmująca zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 209, S. 26).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – SolarWorld i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-142/14)

(2014/C 142/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SolarWorld AG (Bonn, Niemcy), Brandoni solare SpA (Castelfidardo, Włochy) i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: L. Ruessmann, adwokat i J. Beck, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;